

Više smo od broja

Teško je započeti, ali ću se za početak predstaviti učenicom X oronulog hrvatskog školskog obrazovnog sustava, koji se godinama urušava, ali čini se - nema kraja. U našoj birokratskoj zemlji apsurdna čini mi se kako smo samo broj, još jedan u nizu. No ipak, započet ću time da nas ovakav sustav guši. Nisam sigurna smijem li pisati u množini, ali upravo ću si to i dopustiti jer mnogo nas je koji razmišljamo slično. Itekako dobro znam što sam odabrala, svjesna sam toga te me nitko nije tjerao na odabir srednje škole. Odabrala sam opću gimnaziju - renesansni tip škole koja mladog čovjeka treba poučiti svemu i pripremiti ga za sva područja daljnjeg obrazovanja. Ali isti taj tip škole koji nas uči da sa znanjem možemo sve, u Hrvatskoj je kontradiktoran. Kako podučiti mladoga čovjeka da može sve, gušeći ga ponekom zaista besmislenom faktografijom, ubijajući njegovu kreativnost - jer zadatak nije riješen na taj način, jer u ispitu nismo napisali točno takvu definiciju iz knjige? Kako ga pripremiti na život kada od njega pravi robota kojemu je najvažnija ocjena? Sve se vrti oko ocjene. Kažu nam: „Za koga učite? Za ocjenu ili za sebe?“ Iskreno, ne znam ni sama. Dan za danom, test za testom. Testiranje čega? Količine vremena koja nam je potrebna da nabubetamo 150 stranica povijesti neke zemlje, dok ni vlastitu ne znamo kako treba? Oprostite, ali pri upisu u srednju školu ne pitaju me znam li datum obilježavanja Dana neovisnosti, a na državnoj maturi neće me pitati zašto sam zaokružila b iako je točan odgovor c. Neće me pitati, jer to nije važno. Važna je ocjena. Važan je prosjek. Određuje te tko si, određuje ti što si. I sada, ne upišeš li neku „bolju školu“ (štogod to značilo), nego neku nižeg ranga - priznajmo, pomalo si obilježen. Država se voli pohvaliti odličnim obrazovnim sustavom koji pokriva gotovo sva područja cjelokupne znanosti. Zna li gdje je Hrvatska na ljestvicama međunarodnih testiranja? Samo ću vam reći da nije ni u zlatnoj sredini. Uza sve to, znam da mnoga djeca odustaju od raznih aktivnosti samo zato što znaju da nitko neće imati razumijevanja za to što su dan prije imali trosatni trening, ili četverosatnu koncertnu probu. Ovdje opstaju samo najbolji, a ako to nisi- ne valjaš. Ne moraš ni pokušavati. Važno je biti 5,00. Pa jedino nam je

učiti. Ali, kako naše vlasti ne shvaćaju da je učenje upravo taj trening, upravo ta proba nešto što nas oplemenjuje za cijeli život i stvara nam neraskidive veze i poznanstva. Što će nam u glavi površina nekog grada, poučak iz prirodoslovnih predmeta ako nemamo solidarnosti, poštovanja i opću kulturu (koju bismo također trebali temeljitije obrađivati u školama)? Zato nam se danas i događaju skandali poput korupcije čitavog političkog vrha ili nereda na stadionima. Zašto država to ne čini? Ne čini jer smo broj. Lakše je upravljati stadom ovaca koje ne znaju kamo idu. Kampanjski način školovanja često dođe na naplatu i priznat ću da sam u većini predmeta kampanjac. Ali ne zato što to želim, nego zato što sam pristala na to uz uvjet da radim ono što volim. Da iskoristim talente koji su mi pruženi. Da sam utonula u debele hrvatske udžbenike, znam da bih potratila talente koje imam. A mnogi su potraćeni, ugušeni od onih koji bi ih trebali poticati. Ja se znam izboriti za sebe, ali mnogi drugi ne znaju. Ne mogu se boriti s vjetrenjačama jer je vjetar prejak. Ovo je samo dio pitanja kojima razbijam glavu. Vrludavši mislim, pitam se, zar nam država baš mora biti u problemima uz toliko stručnjaka, znanstvenika i odličnih profesora, učitelja? Pod geslom *Zemlja znanja, mladi-budućnost* svakodnevno iseljavaju stotine mladih. Zato nas, molim vas, nemojte gušiti, nemojte nas tjerati na odlazak iz Hrvatske. Nismo svi isti. Nije toliko teško naučiti činjenice kada znamo da će se to isplatiti i da nećemo morati „trbuhom za kruhom“. Nije toliko mučno pisati pet ispita tjedno kada znamo da ćemo svojom sposobnošću, a ne podobnošću jednoga dana zaslužiti željeno radno mjesto. Nemojte nas ukalupljivati jer nismo par cipela da budemo jednaki po kroju i broju. Ja jesam broj, ali ovakvih je brojeva puno. A po definiciji brojevi čine skup. I zato nas nemojte skupno ignorirati i trpati naše probleme pod tepih. Potaknite nas na razvoj, na razmišljanje, na kreativnost. Mi smo vaši zdravi pacijenti kojima treba eliksir kvalitetnih i životno važnih činjenica, poučaka koji u svojoj srži donose boljitak budućnosti.

Potpisujem svaku riječ koja je subjektivna u objektivnosti - učenica X